

J. C. Christensen: Naar et Lovforslag saa ofte, som det har været Tilfældet med dette, har været til Behandling her i Tinget, er man ikke stærkt fristet til ved en ny Behandling at udtale sig om Forslaget og navnlig ikke om dets enkelte Bestemmelser. Det skal jeg heller ikke gøre. Det er vist 14de Gang, dette Ting har Lovforslaget til Behandling. Efter Afstemningen over Fællesudvalgets Indstilling i Fjor maatte man tro, at dette Lovforslag ikke oftere vilde blive fremsat her i Rigsdagen, i alt Fald i den nærmeste Tid, thi Sagen syntes da uhjælpelig strandet. Imidlertid er Lovforslaget blevet fremsat paa ny, og det ser altsaa ud til, at der er mere Livskraft i Sagen, end man i Fjor kunde antage. Jeg kan meget vel forstaa Fremsættelsen, da den højtærede Kultusminister paa et Punkt, som i Fjor og hvert Aar har voldt megen Ulejlighed, har valgt at følge Folketingets Affattelse, nemlig Bestemmelsen angaaende Kaldelsesmaaden. Jeg gaar ud fra, at den højtærede Kultusminister, naar han her er gaaet med til Folketingets Affattelse, har gjort det ubetinget og uden Bagtanke. Folketingets Affattelse er jo den, at der skal indstilles 3 Ansøgere med de Kvalifikationer, som fordres i Lovforslagets § 17 — Eksamen, Alder og Attester fra Skolekommissionen —, en saadan Indstilling skal da ikke kunne forkastes, medmindre alle tre indstillede i Henseende til udvist Lærerdydighed og moralsk Vandel ikke ere skikkede eller værdige til Embedet. Det er Folketingets Affattelse, som den højtærede Minister her har foreslaet. Jeg kan meget vel forstaa, at man oppe i Landstinget ikke har villet røre ved de øvrige Bestemmelser, hvorom der har været Strid. Jeg kan godt forstaa, at Landstinget ikke har stillet Forslag om at indføre Bidrag til de private Skoler eller udskyde Beløbet til Statskonsulenten eller at røre ved de mindre Spørgsmaal, hvorom der har været Meningsforskel, thi alle disse Spørgsmaal have jo ikke oprindeligt været Landstingets Spørgsmaal. Men jeg maa dog forudsætte, at naar Forslaget er sendt her ned i Folketinget fra Landstinget, maa Landstinget gaa ud fra, at disse Spørgsmaal ville blive rejste henede, og jeg kan heller ikke tro, at disse Spørgsmaal under den videre Forhandling ville volde synderlige Vanskeligheder. De to væsentligste af dem — jeg skal ikke her gennemgaa dem alle — ere Spørgsmaalet om Tilskud til de private Skoler og Spørgsmaalet om Statskonsulenten, og ved disse to er Forholdet jo det,

at Landstinget allerede under tidligere Forhandlinger har gjort Indrømmelser. Landstinget har indrømmet, at der i Loven kunde indsettes et Tilskud paa 35,000 Kr. til de private Skoler, og den mindre Uoverensstemmelse om Fordelingsreglerne vilde man nok kunne komme ud over ved nærmere Forhandling. Ligeledes har Landstinget indrømmet under tidligere Forhandlinger, at Paragraffen om Statskonsulenten maatte kunne gaa ud af Lovforslaget. Jeg kan derfor ikke antage andet, end at Landstinget under de Forhandlinger, som nu maatte finde Sted, vil kunne gentage disse Indrømmelser. Derfor mener jeg, som sagt, at Landstinget, idet det har sendt Skolelovforslaget hened, har gjort det under den Forudsætning, at disse Forslag ville blive stillede, og at man nok vilde kunne opnaa Enighed om dem ligesom om de øvrige mindre Uoverensstemmelser, der under tidligere Forhandlinger have været fremme i Forslags Form og efter min Mening bør stilles op igen herfra. Jeg skal anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme og anbefale det høje Ting at føre Lovforslaget tilbage til den Skikkelse, som det i det væsentlige havde, da vi sidst stemte om det.

H. Holm: Da dette Lovforslag strandede i Fjor, havde jeg ligesom den ærede sidste Taler den Forestilling, at denne Sag næppe i en nær Fremtid vilde komme frem igen som særligt Lovforslag. Jeg havde snarere ventet, at man i Aar havde søgt at ordne Lærerlønningsspørgsmaalet gennem Bevillingen paa Finansloven ved om muligt at forøge den og ved at forandre Reglerne for den, saaledes at bl. a. Statstilskuddet kunde blive regnet med ved Ansættelsen af Pensionerne. Den højtærede Minister har imidlertid ment, at det vilde være rigtigt endnu en Gang at tage Sagen op gennem et særligt Lovforslag, og jeg vilde ønske, det denne Gang maatte lykkes at faa den ført igennem. Hvis det ikke lykkedes, vilde jeg betragte det som sørgeligt set fra Lovgivningsmagtens Synspunkt, at vi nu for fjerde Gang skulde behandle denne Sag uden at naa til noget Resultat. Det vilde være et sørgeligt Spild af Tid og Kræfter. Men det vilde ganske sikkert ogsaa volde de mange Lærere i smaa lønnede Stillinger, som i en Aarrække have gaaet og haabet paa denne Skolelov, en overordentlig Skuffelse, en Skuffelse, som jeg er bange for vilde være bitrere end nogen af de foregaaende, fordi de ikke blot ingen Skolelov fik i Aar, men